

**ЛЮДМИЛА ПАВЛИЧЕНКО:
ЖІНОЧЕ ОБЛИЧЧЯ ГЕРОЇЗМУ.**

**ДО 100 - РІЧЧЯ ВІД ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ
(1916-1974)**

Жінка і війна... Про це не можна говорити без хвилювання. Мати, любляча дружина, турботлива сестра чи кохана – вона нарівні з чоловіками рішуче і відважно стала на захист Батьківщини в грізні роки німецько-радянської війни. Серед тисяч жінок, що змінили сукні на військовий одяг та пройшли сувору школу загартування зі зброєю в руках, була і Людмила Михайлівна Павличенко. Ця найуспішніша у світовій історії жінка-снайпер мала на своєму бойовому рахунку 309 убитих фашистів (із них 36 снайперів).

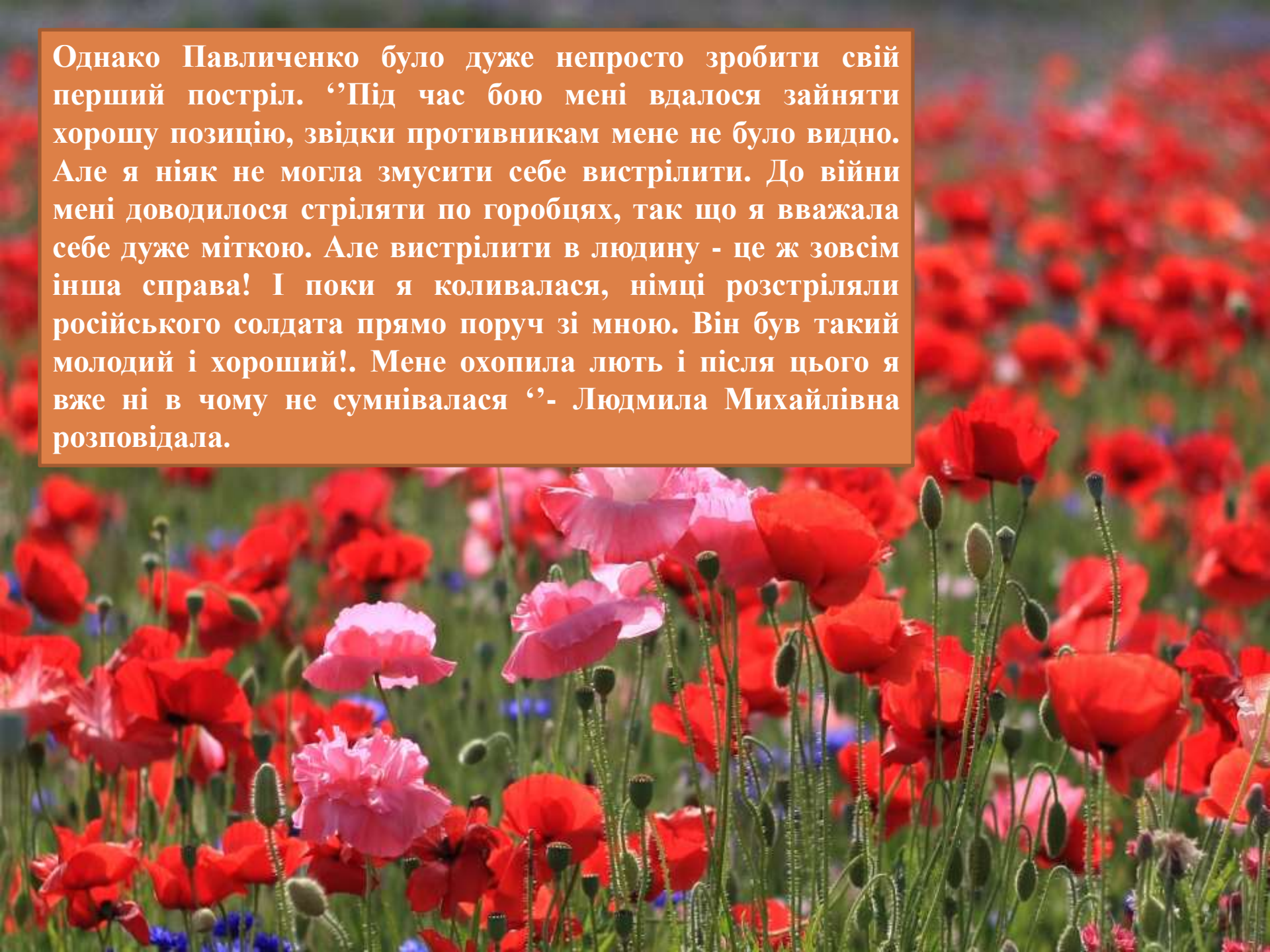

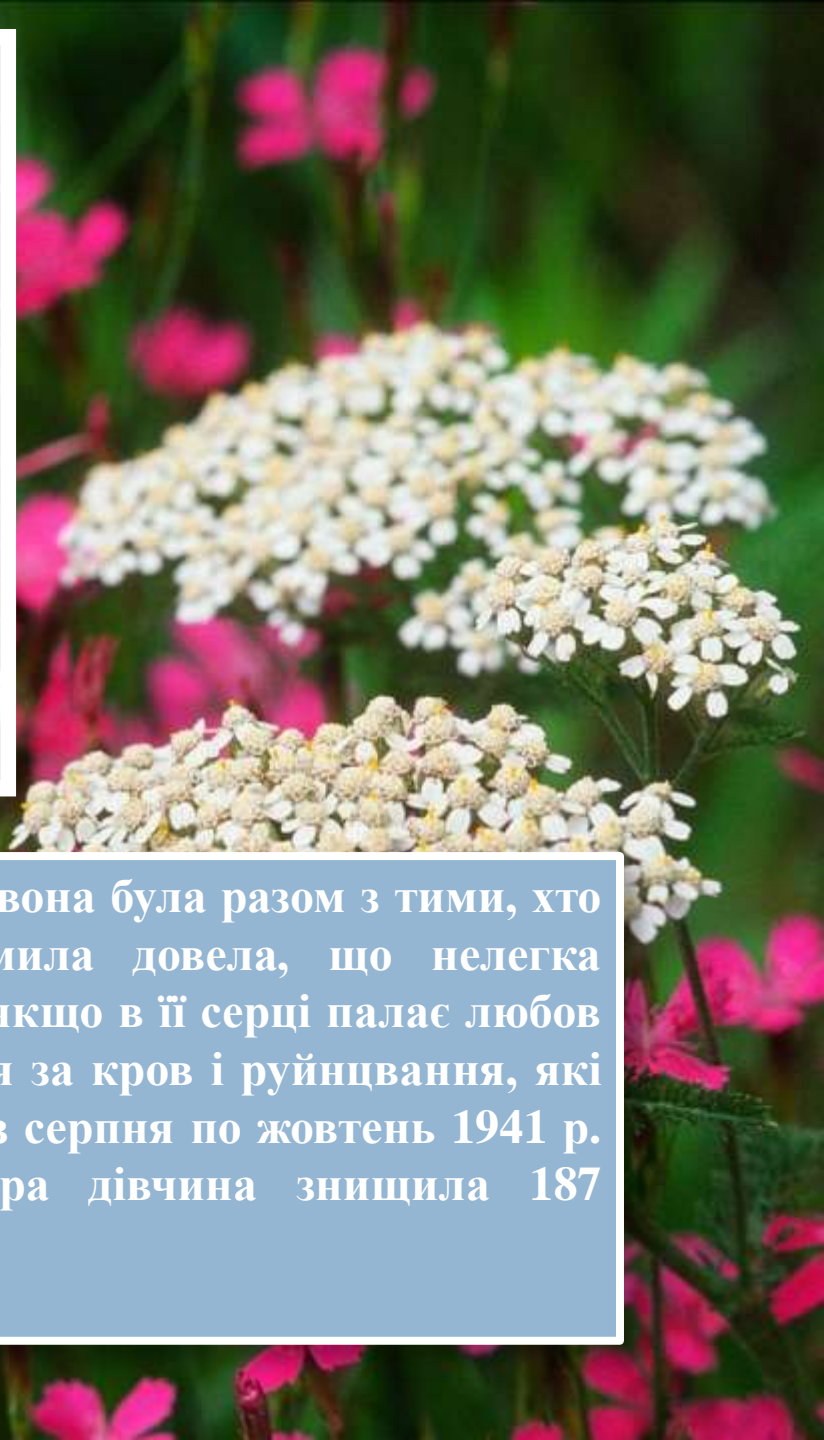
Людмила народилася і виросла в маленькому містечку м. Біла Церква, в родині службовця. Вчителі відзначали, що дівчина дуже незалежна і самовпевнена, інші їй передбачали велике майбутнє. Людмила рано вийшла заміж, проте цей шлюб проіснував недовго. Вже в ті часи вона демонструвала неабияку силу духу: самостійно виховувала сина Ростислава, вчилася у вечірній школі та одночасно працювала шліфувальницею на заводі «Арсенал». На початку 1941 року Людмила Павличенко вивчала історію в Київському університеті і навіть не підозрювала, що через кілька місяців, її ім'я увійде в історію.

22 червня 1941 р. застало дівчину на переддипломній практиці в Одеській державній науковій бібліотеці (нині Одеська національна наукова бібліотека). Вона йде в армію добровольцем в якості снайпера, її відразу ж відправляють в діючу армію.

Однако Павличенко було дуже непросто зробити свій перший постріл. “Під час бою мені вдалося зайняти хорошу позицію, звідки противникам мене не було видно. Але я ніяк не могла змусити себе вистрілити. До війни мені доводилося стріляти по горобцях, так що я вважала себе дуже міткою. Але вистрілити в людину - це ж зовсім інша справа! І поки я коливалася, німці розстріляли російського солдата прямо поруч зі мною. Він був такий молодий і хороший!. Мене охопила лютість і після цього я вже ні в чому не сумнівалася “- Людмила Михайлівна розповідала.

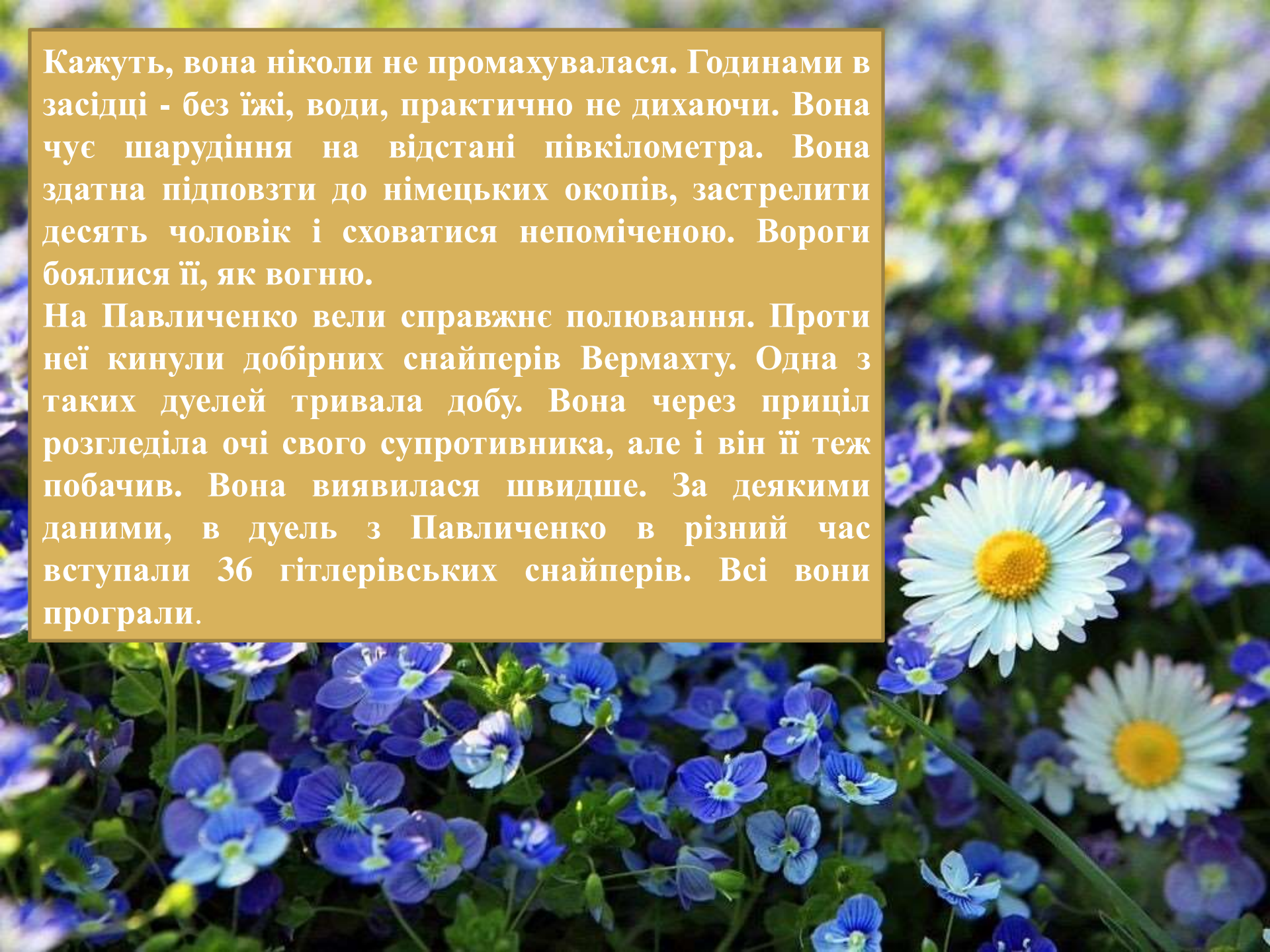
Впродовж двох з половиною місяців вона була разом з тими, хто вів оборонні бої за Одесу. Людмила довела, що нелегка снайперська справа до снаги жінці, якщо в її серці палає любов до рідної землі, прагнення помститися за кров і руйнування, які приніс на нашу землю ворог. Лише з серпня по жовтень 1941 р. на підступах до Одеси ця хоробра дівчина знищила 187 німецьких солдатів і офіцерів.

Павличенко контужена, але поле битви не покидає і взагалі відмовляється йти в госпіталь. Багато її товаришів по зброї полягли під Одесою, але приходили нові бійці, і дівчина допомагала цим людям стати майстрами влучної стрільби, готуючи їх не у військвій школі, а безпосередньо на передовій.

Кажуть, вона ніколи не промахувалася. Годинами в засідці - без їжі, води, практично не дихаючи. Вона чує шарудіння на відстані півкілометра. Вона здатна підповзти до німецьких окопів, застрелити десять чоловік і сховатися непоміченою. Вороги боялися її, як вогню.

На Павличенко вели справжнє полювання. Проти неї кинули добірних снайперів Вермахту. Одна з таких дуелей тривала добу. Вона через приціл розгледіла очі свого супротивника, але і він її теж побачив. Вона виявилася швидше. За деякими даними, в дуель з Павличенко в різний час вступали 36 гітлерівських снайперів. Всі вони програли.

На Мекензієвих горах протягом восьми місяців облоги, долаючи нездужання, пов'язані з пораненнями та контузіями, Людмила стійко продовжувала виконувати свій військовий обов'язок. Коли тяжко поранену дівчину евакуювали з оточеного Севастополя, на її бойовому рахунку було 309 убитих окупантів.

Після Севастополя вона була раптово викликана до Головного політичного управління. Її було включено до складу делегації в Канаду і Сполучені Штати. В ході поїздки вона була на прийомі у Президента Сполучених Штатів Франкліна Рузвельта. Пізніше Елеонора Рузвельт запросила Людмилу Павліченко в поїздку по країні. Вона побувала у многих містах, зустрічалася з багатьма людьми, і скрізь вона закликала до спільної боротьби з фашизмом.

Павличенко стала першим радянським солдатом, запрошеним на зустріч в Білий дім. Тут її приймав Франклін Рузвельт і перша леді, Елеонора Рузвельт. В Америці дівчина дала кілька скандальних інтерв'ю, прямо відповідаючи на підступні питання західних кореспондентів. Тут же, в Чикаго, дівчина промовила одну зі своїх найвідоміших цитат.

“Джентльмени, - рознісся над багатотисячним натовпом присутніх дзвінкий голос. - Мені двадцять п'ять років. На фронті я вже встигла знищити триста дев'ять фашистських загарбників. Чи не здається вам, джентльмени, що ви занадто довго ховаєтеся за моєю спиною?!”

25 жовтня 1943 року Людмилі Павличенко за виявлену відвагу, військову майстерність і мужність було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Після війни в 1945 році Людмила Михайлівна закінчила Київський університет. З 1945 по 1953 рік була науковим співробітником Головного штабу Військово-Морського флоту. Пізніше вела роботу в Радянському комітеті ветеранів війни. Була членом Асоціації дружби з народами Африки, неодноразово відвідувала африканські країни.

Її життя обірвалось 27 жовтня 1974 р.
Мужній жінці-сайперу присвячено багато публікацій і книг.
Життя Людмили Павличенко відображено у художніх фільмах
«Подвиг Одеси» (1986) та «Незламна» (2015).

Ім'я легендарної захисниці нашої Батьківщини, полум'яної патріотки, справжнього воїна – Людмили Михайлівни Павличенко – назавжди вписано в історію безсмертя.

Цього року, згідно з постановою Верховної Ради України «Про відзначення ювілеїв у 2016 році», ювілей відомої снайперки відзначатиметься на державному рівні.